

Sygn. akt III U 394/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2014 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 28 stycznia 2014 r., **znak:** (...)

i z dnia 3 marca 2014 r., **znak:** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni J. M. prawo do emerytury, począwszy od 17 lutego 2014 r.

Sygn. akt III U 394/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 kwietnia 2014 r.

Decyzją z dnia 28 stycznia 2014 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawczyni J. M. przyznania emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2013 poz. 1440 ze zm.) oraz § 10 rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmawia przyznania emerytury, ponieważ na dzień 1 stycznia 1998 r. wnioskodawczyni nie udokumentowała 25 lat pracy, w tym 15 lat w szczególnych warunkach. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe

w wymiarze 4 lata, 6 miesięcy i 25 dni; składkowe – 17 lat, 8 miesięcy i 12 dni; łącznie 22 lata, 3 miesiące i 7 dni, w tym w szczególnych warunkach – 14 lat, 8 miesięcy i 12 dni.

Decyzją zamienną, do decyzji z dnia 28 stycznia 2014 r., z dnia 3 marca 2014 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. zmienił decyzję z dnia 28 stycznia 2014 r. i odmówił wnioskodawczyni J. M. przyznania emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2013 poz. 1440 ze zm.) oraz § 11 rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmawia przyznania emerytury, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawczyni nie udokumentowała 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 4 lata, 6 miesięcy i 25 dni; składkowe – 17 lat, 8 miesięcy i 12 dni; łącznie 22 lata, 3 miesiące i 7 dni, w tym w szczególnych warunkach – 14 lat, 8 miesięcy i 12 dni.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła wnioskodawczyni J. M..

Na uzasadnienie swojego stanowiska wnioskodawczyni podała, że ZUS wziął pod uwagę tylko okresy pracy do dnia 1 stycznia 1999 r., a w tych latach była na urlopie wychowawczym i korzystała z opieki zdrowotnej, gdyż zachodziła taka potrzeba. Zwróciła się o uwzględnienie dalszych okresów pracy w warunkach szczególnych, za które były odprowadzane składki. Podała, iż od 35 lat ciężko pracuje, w systemie trzymianowym, co niekorzystnie odbija się na jego zdrowiu. Choruje na łuszczycę, nadciśnienie i zwyrodnienie stawów.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że wnioskodawczyni złożyła odwołanie od decyzji z dnia 28 stycznia 2014 r. W dniu 3 marca 2014 r. organ rentowy wydał decyzję zmieniającą zaskarżoną decyzję z uwagi

na wykryte błędy w jej uzasadnieniu, jednakże nadal odmówił prawa

do świadczenia, wobec czego istota sporu została aktualna. Wskazano,

że wnioskodawczyni w dniu 16 stycznia 2014 r. złożyła wniosek o emeryturę wcześniejszą z tytułu pracy w warunkach szczególnych. We wniosku zawarła oświadczenie, że nie jest członkiem OFE. Rozpatrując wniosek o emeryturę organ rentowy uznał, że wnioskodawczyni na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodniła 22 lata, 3 miesiące i 7 dni okresów składkowych

i nieskładkowych. Z akt sprawy wynika, że wnioskodawczyni przedstawiła dokument na okres zatrudnienia w (...) S.A., z którego wynika,

że w okresie od 2 października 1979 r. do 11 czerwca 1981 r., od 12 czerwca 1983 r. do 12 lipca 1984 r., od 2 października 1986 r. do 17 października 1988 r. i od 26 października 1988 r. do 31 maja 1999 r. wykonywała pracę

w szczególnych warunkach. Istotą sporu jest nieuznanie przez organ rentowy pozostałych świadectw wykonywania prac w szczególnych warunkach dokumentujących taką pracę po 31 grudnia 1998 r. Natomiast w myśl ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 1999 r., nie można uwzględnić okresów pracy w szczególnych warunkach przypadających po tej dacie. Ponieważ wnioskodawczyni do dnia 1 stycznia 1999 r. nie udowodniła 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 14 lat, 8 miesięcy i 12 dni, brak jest podstaw do przyznania emerytury.

Sąd Okręgowy w Przemyślu – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni J. M., ur. (...), w dniu 16 stycznia 2014 r. złożyła wniosek o emeryturę, zaznaczając w nim, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Do wniosku dołączyła m.in. świadectwo wykonywanych prac w szczególnych warunkach z dnia 14 stycznia 2014 r. wystawione przez (...) S.A. w L., z którego wynika, że wnioskodawczyni była zatrudniona w (...) S.A. obecnie (...) S.A. od 2 października 1979 r. do 31 maja 1999 r. (urlop wychowawczy od 12 czerwca 1981 r. do 11 czerwca 1983 r., od 13 lipca 1984 r. do 1 października 1986 r., urlop bezpłatny od 18 października 1988 r. do 25 października 1988 r.). W okresie zatrudnienia od 2 października 1979 r. do 11 czerwca 1981 r., od 12 czerwca 1983 r. do 12 lipca 1984 r., od 2 października 1986 r. do 17 października 1988 r. i od 26 października 1988 r. do 31 maja 1999 r. wykonywała prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach: od 2 października 1979 r. do 28 lutego 1980 r. w przemyśle lekkim – prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych na stanowisku pomoc w oddziale nośników – stanowisko równoznaczne ze stanowiskiem pomocnik w oddziale produkcyjnym; od 1 marca 1980 r. do 11 czerwca 1981 r., od 12 czerwca 1983 r. do 12 lipca 1984 r., od 2 października 1986 r. do 17 października 1988 r. i od 26 października 1988 r. do 31 maja 1999 r. w przemyśle lekkim – prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych na stanowisku dziewiarz – stanowisko równoznaczne ze stanowiskiem dziewiarz falowarek, szydełkarek i osnowarek; wymienione w Wykazie A, Dziale VII, poz. 4 pkt 46 i 12 załącznika nr 1 do Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. – Wykaz A, Dział VII, poz. 4; kartę zasiłkową, w której pracodawca wykazał okresy korzystania przez wnioskodawczynię z zasiłków chorobowych.

Na podstawie całości zgromadzonej w aktach rentowych dokumentacji, decyzją z dnia 28 stycznia 2014 r., ZUS odmówił wnioskodawczyni przyznania emerytury.

Następnie decyzją zamienną, do decyzji z dnia 28 stycznia 2014 r., z dnia 3 marca 2014 r. ZUS zmienił decyzję z dnia 28 stycznia 2014 r. i odmówił wnioskodawczyni J. M. przyznania emerytury, wobec nie udokumentowania 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 4 lata, 6 miesięcy i 25 dni; składkowe – 17 lat, 8 miesięcy i 12 dni; łącznie 22 lata, 3 miesiące i 7 dni, w tym w szczególnych warunkach – 14 lat, 8 miesięcy i 12 dni.

Dowód – akta emerytalne wnioskodawcy:

- wniosek emerytalny z dnia 16.01.2014 r.,
- świadectwo wykonywanych prac w szczególnych warunkach z dnia 14.01.2014 r. wystawione przez (...) S.A. w L.,
- karta zasiłkowa,
- decyzja ZUS z dnia 28.01.2014 r. i z dnia 3.03.2014 r.

Sąd ustalił nadto, że wnioskodawczyni J. M. była zatrudniona w Zakładach (...) S.A. w P., a obecnie (...) S.A. w okresie od 2 października 1979 r. do 31 grudnia 1998 r., z tym że korzystała z urlopu wychowawczego od 12 czerwca 1981 r. do 11 czerwca 1983 r., od 13 lipca 1984 r. do 1 października 1986 r. oraz z urlopu bezpłatnego od 18 października 1988 r. do 25 października 1988 r. Pracowała na stanowisku pomoc w oddziale, dziewiarz szydełkarek i osnowarek.

W okresie zatrudnienia wnioskodawczyni korzystała z zasiłków chorobowych z powodu własnej choroby bądź konieczności opieki na chorymi dziećmi, które Zakład Ubezpieczeń Społecznych wyłączył ze stażu ubezpieczeniowego przy ustalaniu uprawnienia wnioskodawczyni do emerytury w obniżonym wieku z uwagi na pracę w warunkach szczególnych.

Wnioskodawczyni obecnie nadal jest zatrudniona w tym zakładzie pracy.

Dowód:

- dokumentacja zalegająca w aktach osobowych nadesłanych przez (...) S.A. w P.,
- przesłuchanie wnioskodawczyni.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach emerytalnych wnioskodawczyni, aktach osobowych wnioskodawczyni, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawczyni J. M., jako logicznym, spójnym, wzajemnie się uzupełniającym, znajdującym potwierdzenie w dowodach z dokumentów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni J. M. należy uznać za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia ustalenia, czy wnioskodawczyni była zatrudniona, co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Z akt sprawy wynika, że ZUS nie kwestionował spełnienia przez wnioskodawczynię innych warunków niezbędnych do nabycia prawa do emerytury na podstawie wyżej powołanych przepisów, a więc ukończenia 55 roku życia w dniu (...) r., uzyskania ogólnego stażu pracy w wymiarze 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych na dzień 1 stycznia 1999 r. oraz nie przystąpienia do OFE.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął, że wnioskodawczyni była zatrudniona w warunkach szczególnych w (...) S.A. w okresie od 2 października 1979 r. do 11 czerwca 1981 r., od 12 czerwca 1983 r. do 12 lipca 1984 r., od 2 października 1986 r. do 17 października 1988 r. i od 26 października 1988 r. do 31 grudnia 1998 r., a więc w wymiarze 14 lat, 8 miesięcy i 12 dni, wyłączając ze stażu ubezpieczeniowego okresy korzystania z zasiłków chorobowych.

Nie budzi wątpliwości, iż warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest spełnienie przesłanki stażu ubezpieczeniowego przed dniem 1 stycznia 1999 r.

W wyniku przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego Sąd uznał, odmiennie niż Zakład Ubezpieczeń Społecznych, iż wnioskodawczyni na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazała co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach z tytułu zatrudnienia w Zakładach (...) S.A. w P., a obecnie (...) S.A., mając na uwadze fakt, że w okresie zatrudnienia od 2 października 1979 r. do 28 lutego 1980 r. pracowała na stanowisku pomoc w oddziale,

a następnie od 1 marca 1980 r. do 11 czerwca 1981 r., od 12 czerwca 1983 r. do 12 lipca 1984 r., od 2 października 1986 r. do 17 października 1988 r.

i od 26 października 1988 r. do 31 grudnia 1998 r. - na stanowisku dziewiarza szydełek i osnowarek (wyłączeniu podlegał okres korzystania

z urlopu wychowawczego od 12 czerwca 1981 r. do 11 czerwca 1983 r.,

od 13 lipca 1984 r. do 1 października 1986 r. oraz z urlopu bezpłatnego

od 18 października 1988 r. do 25 października 1988 r.), bowiem do stażu pracy w warunkach szczególnych należało włączyć okresy przebywania przez wnioskodawczynię na zasiłkach chorobowych.

Sąd przyjął, że do okresu pracy w szczególnych warunkach nie wlicza się okresu korzystania z urlopu wychowawczego, jako że urlop wychowawczy jest udzielany pracownikowi z innego powodu niż zasiłki chorobowe.

Natomiast w okresie korzystania z zasiłków chorobowych następuje zwolnienie z obowiązku świadczenia pracy z powodu choroby; udzielane są generalnie w celu regeneracji sił do dalszej pracy, jaką wykonuje. Urlop wychowawczy nie jest natomiast okresem niezbędnym do regeneracji sił

i zapewnienia możliwości dalszego wykonywania pracy.

Sąd Apelacyjny w G. w wyroku z dnia 23 października 2012 r., III AUa 1401/12, stwierdził, że do stażu pracy w szczególnych warunkach wlicza się zasiłki chorobowe, ale nie wlicza się okresu przebywania na urlopie wychowawczym (por. w tym zakresie także wyrok Sądu Apelacyjnego

w L. z dnia 14 marca 2013 r., III AUa 79/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 września 2012 r., III AUa 17/12).

W wyroku z dnia 10 stycznia 2014 r., III AUa 564/13, Sąd Apelacyjny

w Ł. wskazał, że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 u.e.r.f.u.s. okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wyjaśnił, iż prawo do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przysługuje bowiem temu ubezpieczonemu, który spełnia warunki określone w tym przepisie, niezależnie od tego, kiedy osiągnął wiek przewidziany w art. 32 tej ustawy. Jednocześnie wyłączenie okresów zwolnień lekarskich i urlopów macierzyńskich wynika tylko i wyłącznie z art. 32 ust. 1a pkt 1, który datą nawiązuje do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991 r.

o rewaloryzacji emerytury i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz

o zmianie niektórych ustaw. Wówczas okres pracy w szczególnych warunkach obejmował zarówno okresy składkowe, jak i okresy nieskładkowe, jeżeli mieściły się one w okresie wykonywania pracy zgodnie

z umową o pracę, zatem zaliczało się również m.in. okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania stosunku pracy przypadające po dniu wejścia w życie ustawy o rewaloryzacji emerytur i rent. Zatem na gruncie przepisów prawa (z wyłączeniem właśnie art. 32 ust. 1a pkt 1), w tym i § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze, nie ma przeszkód do uwzględniania także zwolnień lekarskich czy urlopów macierzyńskich. Stosowanie ww. przepisu

w stosunku do ubezpieczonych, którzy w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli pełny staż ubezpieczeniowy, w tym wymagany okres pracy w szczególnych warunkach, lecz nie osiągnęli wieku emerytalnego, jest wyłączone. Wymaganie bowiem od takich osób dodatkowo warunku osiągnięcia przed dniem 1 lipca 2004 r. odpowiedniego wieku emerytalnego byłoby zbyt daleko idące. Sytuacja osób wymienionych w art. 184 polega właśnie na spełnieniu się tylko części stanu faktycznego koniecznego do nabycia prawa, które poprzedza i zabezpiecza przyszłe prawo podmiotowe. W art. 184 ustawodawca utrwalił sytuację osób, które w dniu wejścia w życie ustawy wypełniły warunki stażu szczególnego i ogólnego i zadeklarował ich przyszłe prawo do emerytury w wieku wcześniejszym. Przez wydanie tego przepisu nastąpił stan związania, tj. zobowiązania się przez Państwo do powstrzymania się od jakiegokolwiek ingerencji w istniejące prawo tymczasowe. Gwarancji przyszłego prawa do emerytury złożonej wobec osób, o których mowa w art. 184 ustawy, ustawodawca nie mógł już naruszyć przez ustalenie innego sposobu wyliczenia ich stażu

ubezpieczenia. Dlatego też, wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. Wymaganie od osób, które spełniły w dniu 1 stycznia 1999 r. warunki dotyczące stażu ubezpieczenia dodatkowo warunku osiągnięcia przed dniem 1 lipca 2004 r. przewidzianego w art. 32 ustawy wieku należy uznać za zbyt daleko idące, pomijające ochronę prawa tymczasowego, ukierunkowanego na przyszłe świadczenia.

Takie też stanowisko zaprezentował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lipca 2011 r., I UK 12/11, w wyroku z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 313/09.

W rezultacie powyższego Sąd badał, czy organ rentowy właściwie ustalił staż pracy wnioskodawczynie w warunkach szczególnych. Sąd uznał, że w okresie od 26 października 1988 r. do 31 grudnia 1998 r. staż pracy w szczególnych warunkach wyniósł 10 lat, 2 miesiące i 5 dni, a nie jak to przyjął ZUS 9 lat, 10 miesięcy i 13 dni. W tym okresie wnioskodawczynie przebywała na zasiłkach chorobowych przez 125 dni, a więc łącznie 4 miesiące i 5 dni (w statystykach ZUS okresy te oznaczone zostały symbolem „47”). Uwzględniając te okresy, jako okresy nieskładkowe, w ocenie Sądu wnioskodawczynie na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat i 2 dni.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika więc, że wnioskodawczynie na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazała ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełniła wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania jej prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawczynie spełniła wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia emerytalnego poczynając od dnia 17 lutego 2014 r., tj. ukończenia 55 roku życia.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w sentencji wyroku.